

Η διαχρονική απάτη των «προφητειών» ως εργαλείο για την χειραγώγηση του θρησκευόμενου όχλου

Στο παρόν άρθρο θα ασχοληθούμε με τον τρόπο που κατασκευάζονται, πλαστογραφούνται και διασκευάζονται οι «προφητείες», προκειμένου να ταιριάζουν σε όσα υποτίθεται ότι προλέγουν. Θα γίνει μία μικρή αναφορά στις βιβλικές «προφητείες», αλλά το μεγαλύτερο βάρος θα δοθεί στις εξωβιβλικές. Σε εκείνες με τις οποίες γαλουχήθηκαν γενεές και γενεές και που γαλουχούνται ακόμα και στα σύγχρονα χρόνια. Ιστολόγια, τηλεβιβλιοπαρουσιάσεις, αναρτήσεις βίντεο στο Διαδίκτυο, είναι κάποια από τα μέσα με τα οποία διασπείρεται η δεισιδαιμονία. Τσέπες γεμίζουν με χρήματα και αφελείς συνάνθρωποί μας πέφτουν θύματα παραπληροφόρησης από τους επιτήδειους. Για τις βιβλικές, θα γραφτεί αναλυτικό άρθρο ξεχωριστά, εν ευθέτω χρόνω.

Η προφητεία και τα είδη της

Η «προφητεία» λοιπόν, είναι μορφή θρησκευτικού λόγου. Υποτίθεται ότι είναι λόγος εμπνευσμένος από τον ίδιο τον Θεό, που εκφράζει κάποια «αποκάλυψη» για το μέλλον και δίδεται τους «προφήτες». Στην δεύτερη επιστολή που είναι γραμμένη επ' ονόματι του «Πέτρου», υπάρχει ένα διαφωτιστικό χωρίο: *«Πάσα προφητεία γραφής **ιδίας επιλύσεως ου γίνεται**· ου γαρ θελήματι ανθρώπου ηνέχθη ποτέ προφητεία αλλ' υπό πνεύματος αγίου φερόμενοι ελάλησαν οι άγιοι θεού άνθρωποι»* (Β΄ Πέτρου, 1:20-21).

Η «προφητεία» δεν διασαφηνίζεται από τον ίδιο τον «προφήτη». Αυτό σημαίνει ότι ο «προφητικός» λόγος **δεν** είναι ξεκάθαρος, αλλά **χρήζει ερμηνείας**. Και ένα πρώτο ερώτημα που έρχεται στο νου μας, είναι γιατί ο Θεός να μην δίνει το μήνυμά του με σαφή και αδιαμφισβήτητο τρόπο. Με αυτόν τον τρόπο, θα έπαυε κάθε αντιλογία και θα αποδεικνύονταν περίτρανα ότι η χριστιανική θρησκεία είναι πράγματι αληθινή όπως και ο Θεός που πρεσβεύει. Οι αρχαίοι έλεγαν «σοφόν το σαφές».

Όπως θα δούμε παρακάτω, στις περισσότερες περιπτώσεις η ερμηνεία της «προφητείας» **προσαρμόζει** την «προφητεία» στο γεγονός που υποτίθεται ότι προλέγει .

Ο Αθανάσιος ο Πάριος, αναφέρει ότι οι ευαγγελιστές προσαρμόζουν την ευαγγελική τους διήγηση τις «προφητείες». Αλλά οι χριστιανοί οφείλουν να υπακούουν στους «μόνους» αξιόπιστους ερμηνευτές, τους ευαγγελιστές.

*Τώρα ούτος αυτός ο Χριστός, εις τον οποίον ημείς πιστεύομεν, και εις τον οποίον ελπίζομεν, και αρχηγόν της σωτηρίας μας επιγραφόμεθα και κηρύττομεν, είναι εκείνος ο θαυμαστός όρος, εις τον οποίον αναφέρονται και περατούνται και περικλείονται, όλαι όλων των θείων προφητών αι προφητείαι. Πόθεν δήλον; Εκ των θείων ευαγγελιστών, οι οποίοι **μόνοι είναι αξιόπιστοι εξηγηταί των θείων προφητών, προσαρμόζοντες εις κάθε έργον της οικονομίας, την εκπλήρωσιν της παλαιάς προφητείας**, όπου δια τούτο το τέλος προείρηται. Έτζι ο ιερός Ματθαίος συχνά εξηγεί την αποπλήρωσιν των γινομένων λόγων, τούτο δε όλον γέγονεν, ίνα πληρωθή το ρηθέν υπό Ησαίου, ή υπό Ιερεμίου, ή άλλου τινός προφήτου.*

(«Απολογία Χριστιανική», κεφάλαιο 4, σελ. 51)

Η προσαρμογή της «προφητείας», το ταίριασμα της δηλαδή με τα αφηγούμενα, γίνεται είτε με αποκοπή της από τα συμφραζόμενα, είτε με την χάλκευσή της. Επίσης, υπάρχουν και οι «προφητείες» που δεν βρίσκονται πουθενά, αλλά κατασκευάζονται εκείνη την ώρα. Όπως η «προφητεία» που αναφέρει ο άγνωστος συντάκτης του «Κατά Ματθαίου» ευαγγελίου, ότι δήθεν ήταν ειρημένο στα προφητικά βιβλία των Ιουδαίων ότι ο «Μεσσίας» θα ονομάζονταν «Ναζωραίος». Ή όπως η «προφητεία» ενός Σύριου χριστιανού του 7ου αιώνα που την ανάγει πίσω στον 4ο, στο όνομα του Μεθόδιου Πατάρων.

Μπορούμε να πούμε γενικά, ότι οι προφητείες είναι δυνατόν να διακριθούν σε αυτές που βρίσκονται **μέσα στην Βίβλο** και σε αυτές που βρίσκονται **εκτός Βίβλου**. Από αυτές που βρίσκονται στην Βίβλο, άλλες είναι γραμμένες για την **«θεϊκή» κρίση διαφόρων εθνών**, άλλες για την **τιμωρία του ίδιου του λαού Ισραήλ**, άλλες είναι **υποσχέσεις** του «Θεού» στους εκλεκτούς του, άλλες θεωρούνται **«μεσσιανικές»** διότι υποτίθεται ότι προλέγουν για τον «Μεσσία». Σε αυτό το είδος, μπορούμε να διακρίνουμε **δύο υποκατηγορίες**: εκείνες που οι Ιουδαίοι θεωρούν ως τέτοιες, και εκείνες που επικαλούνται οι χριστιανοί και που

δεν αποδέχονται οι Ιουδαίοι. Το τραγελαφικό της υπόθεσης είναι ότι και οι Ιουδαίοι ονειρεύονται να ασπαστεί η οικουμένη όλη την δική τους θρησκεία...βάσει των «προφητών» που διαβάζουν και οι χριστιανοί.

Τέλος, από αυτές που βρίσκονται εκτός Βίβλου, υπάρχουν εκείνες που αναπτύχθηκαν επί Βυζαντινής εποχής και συνδυάζουν την τιμωρία των αλλόπιστων και τον εκχριστιανισμό τους, έχοντας ως φόντο την Κωνσταντινούπολη. Ο σκοπός των «προφητειών» είναι η χειραγωγή του πιστού, η τόνωση του θρησκευτικού αισθήματος, αλλά και η πολιτική δημαγωγία δια της προωθήσεως συγκεκριμένων πολιτικών συμφερόντων -όπως συμβαίνει με τις «προφητείες» του Αγαθάγγελου. Δεν είναι επίσης καθόλου τυχαίο, που όλες αναφέρονται σε μεγάλο **θρησκευτικό** πόλεμο.

Η «ασάφεια» των προφητειών

Η διαπίστωση ότι οι «προφητείες» είναι ασαφείς, προκύπτει πολύ εύκολα από την ίδια την ανάγνωσή τους. Αν ήταν συγκεκριμένες, δεν θα υπήρχε η ανάγκη διασαφήνισής τους. Η ασάφεια αυτή μαρτυρείται πολύ καθαρά από τους εκκλησιαστικούς διδασκάλους, και εξυπηρετεί στο να δοθούν αργότερα οι ερμηνείες που συμφέρουν.

Ο Ειρηναίος της Λυών, αναφέρει κάτι πάρα πολύ σπουδαίο:

Πάσα γαρ προφητεία προ της εκβάσεως, αίνιγμα εστί και αντιλογία τοις ανθρώποις. Όταν δε έλθη ο καιρός, και αποβή το προφητευθέν, τότε της ακριβεστάτης επέτυχεν εξηγήσεως. Και δια τούτο υπό Ιουδαίων μεν αναγινωσκόμενος ο νόμος εν τω νυν καιρώ, μύθω έοικεν. Ου γαρ έχουσι την εξήγησιν των πάντων, ήτις εστί η κατ' ουρανόν παρουσία του Υιού του Θεού, υπό δε Χριστιανών αναγινωσκόμενος, θησαυρός εστί, κεκρυμμένος μεν εν αγρώ, αυτοίς δε αποκεκαλυμμένος.

(«Έλεγχος και ανατροπή της Ψευδωνύμου Γνώσεως», Βιβλίο Δ', Β.Ε.Π.Ε.Σ 5, σελ. 154)

Μας λέει δηλαδή, ότι κάθε προφητεία είναι ακατανόητη πριν την «εκπλήρωσή» της. Όταν όμως εκπληρωθεί, τότε μπορεί να εξηγηθεί με ακρίβεια. Όταν πια έχουμε τα γεγονότα, τότε προσαρμόζουμε και την «προφητεία» σε αυτά. Έτσι προσπαθεί να δικαιολογήσει την ερμηνευτική διαφορά Χριστιανών και Ιουδαίων πάνω στις Βιβλικές ρήσεις περί του «Μεσσία». Τα ίδια ισχύουν για κάθε είδους «προφητεία».

Βέβαια, υπάρχει ένα λογικό σφάλμα στα λόγια του Ειρηναίου. Διότι, εφόσον η προφητεία είναι «αίνιγμα» και «αντιλογία» εξ αρχής, δεν θα είμαστε σε θέση να την εξηγήσουμε «ακριβέστατα» ποτέ. Αυτό που θα γίνει, είναι να δοθεί μια «θεόπνευστη» ερμηνεία, που όμως μικρή σχέση ή μηδαμινή θα έχει με αυτό που γράφτηκε αρχικά.

Αλλά και ο **Ιωάννης ο «Χρυσόστομος»** αναφέρεται στην ασάφεια. Μάλιστα, υπάρχει και ένα έργο του που τιτλοφορείται «Η ασάφεια των προφητειών»:

Η προφητεία, όταν λέγεται με κάποια ασάφεια, μετά το αποτέλεσμα των πραγμάτων γίνεται πιο καθαρή, πριν όμως από το αποτέλεσμά τους καθόλου. Επομένως, επειδή λέγονταν τότε με κάποια ασάφεια, γι' αυτό ήταν σκοτεινά· όταν όμως πραγματοποιήθηκαν τα γεγονότα, τότε ήταν πιο καθαρά τα λεγόμενα.

(ΕΠΕ 1,σ. 343)

Ας περάσουμε τώρα στο κύριο θέμα μας, που είναι η εξέταση των εξωβιβλικών «προφητειών»...

Χρησμοί Λέοντα του βου, του επονομαζόμενου «Σοφού»

Ο Λέων ο 6ος ήταν αυτοκράτορας του Βυζαντίου από το 886 ως το 912 όπου πέθανε. Υπήρξε πολυγραφότατος, και ο βίος του τρικυμώδης. Σε αυτόν **αποδίδονται** «χρησμοί», κάποιους από τους οποίους θα δούμε παρακάτω. Ξεκινάμε με αυτόν, διότι πάνω σε αυτόν θα οικοδομηθούν και οι υπόλοιπες προρρήσεις. Ως υπόθεση εργασίας, θα δεχτούμε ότι είναι όντως του Λέοντα. Μέσα σε αυτούς, μπορούμε να διακρίνουμε καθαρά τους θρησκευτικοπολιτικούς πόθους για μια «νέα» αρχή. Μια αρχή που θα την πραγματοποιήσει ένας «εκλεκτός του Θεού».

Σχετικά με την **δομή**, ο Ν. Καστρινάκης, σε διδακτορική διατριβή με τίτλο «Εικονογραφημένοι χρησμοί του Λέοντος του Σοφού», αναφέρει ότι...

*το κείμενο των Χρησμών υπέστη **διαδοχικές προσαρμογές**, πολλές μάλιστα ριζικές, και δεν μπορούμε να προτείνουμε ως υποδειγματική ή κυρίαρχη μια από τις χειρόγραφες μορφές του, καθώς στις περισσότερες περιπτώσεις οι εναλλαγές, λιπογραφίες, μεταθέσεις, ή παρεμβολές, δεν αποτελούν σφάλματα, αλλά, ανεξάρτητα από το πόσο εμπρόθετα συμβαίνουν, **συμβάλλουν αντικειμενικά στην απόδοση νέας ερμηνείας, σύμφωνης με την***

εκάστοτε συγκυρία. Το κείμενο δηλαδή δεν είχε έναν, δύο ή τρεις, αλλά πάρα πολλούς συγγραφείς, κατά τη διάρκεια της μακράς του ζωής.

(Ά μέρος, σ. 163, Πανεπιστήμιο Κρήτης, Φιλοσοφική σχολή, τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας)

Ο ίδιος, σε άρθρο στο άρθρο του «Η ανανέωση της Βυζαντινής παράδοσης στα χειρόγραφα εικονογραφημένα χρησολόγια του 16ου αιώνα», υποστηρίζει ότι...

το συγκεκριμένο κείμενο **άρχισε να συντίθεται τον 9ο αι.** Συνίστατο από έναν αριθμό εμμέτρων στιχουργημάτων, το καθένα συνοδευόμενο από μία εικόνα. **Έως τον 14ο αιώνα** ο αριθμός των στιχουργημάτων είχε σταδιακά ανέλθει σε 16. Έκτοτε, διατηρήθηκε γενικά σταθερός, με κάποιες εξαιρέσεις. («Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας», τόμος ΛΓ΄, σ. 392).

Για τις ερμηνείες, αναφέρει ότι...

οι γραπτές πηγές μαρτυρούν ότι τα παλαιότερα ερμηνευτικά στρώματα (χρησμοί 1-7, 9ος- 12ος αι.) στόχευαν κυρίως **στην νομιμοποίηση των προσώπων που κατά καιρούς κατείχαν ή διεκδικούσαν τον θρόνο.** Γύρω **στο 1204** προστέθηκαν οι χρησμοί 8-10, που «προέλεγαν» την καταστροφή της Πόλης, ενώ λίγο αργότερα και **μέχρι το 1261** το αφήγημα επεκτάθηκε: προστέθηκαν τα στιχουργήματα 12-16 που μιλούσαν για την εμφάνιση ενός **άριστου βασιλιά,** ο οποίος με το πέρασμα χρόνων λάμβανε ολοένα εντονότερα εσχατολογικά χαρακτηριστικά. Ο χρησμός 11 πρέπει να προστέθηκε μετά το 1438- 39. [...] Όσο αποκρυσταλλώνονταν οι πολιτικές προσδοκίες των χρησμολόγων, όμως, τόσο δοκιμάζονταν **νέες** ερμηνευτικές εκδοχές. (ο. π. σ. 393)

Και είναι φυσικό. Το 1204 έχουμε την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Φράγκους, και το 1260 την απελευθέρωση από τον Μιχαήλ Παλαιολόγο. Βλέπουμε ότι κείμενα γράφονται, στην συνέχεια αναθεωρούνται για να ταιριάζουν καλύτερα με τα γεγονότα και τις προσδοκίες, νέες ερμηνείες δίδονται.

Ας προχωρήσουμε και στο **περιεχόμενο.** Θα χρησιμοποιήσουμε το κείμενο που βρίσκεται στον τόμο 107 της Ελληνικής Πατρολογίας του Migne (P.G στο εξής).

Το πρώτο πράγμα που πρέπει να παρατηρήσουμε, είναι ότι τα ρητά του δεν

αναφέρονται ως «προφητείες», που είναι και η χριστιανική ορολογία, αλλά ως «χρησμοί», όρος που θα άρμοζε καλύτερα στον αποκρυφισμό. Μια από τις διαφορές μεταξύ «χρησμού» και «προφητείας», είναι ότι ο «χρησμός» αποτελεί απάντηση σε ερώτημα που τίθεται, ενώ η «προφητεία» λέγεται σε άσχετο χρόνο.

Για αυτό, πριν την παράθεση των «χρησμών», παρατίθενται τα λόγια του Βυζαντινού χρονογράφου και θεολόγου Ζωναρά...

Έχων δε δι' εφέσεως ούτος ο αυτοκράτωρ Λέων μάλλον μέντοι και κεχηρηματισμένον σχηκώς τούτο. Ην γαρ εραστής σοφίας παντοδαπής, και αυτής δήτα της απορρήτου, η δι' επωδών μαντεύεται τα εσόμενα, και περί τας των αστέρων εσχολάκει κινήσεις, και την εκ του τούτων αποτελεσματικήν επιστήμην μετήρχετο.

(P.G, σ. 1121)

Δηλαδή, ο Λέων, ήταν εραστής (και) της απόκρυφης «σοφίας». Μάντευε όσα επρόκειτο να συμβούν με ξόρκια, και μελετώντας τις κινήσεις των άστρων. Τις επωδούς, δηλαδή τα ξόρκια, οι Χριστιανοί αργότερα μετονόμασαν άτυπα σε «προφητείες», καταπατώντας με αυτόν τον τρόπο την ίδια τους την πίστη. Σχετικά με το προσωνύμιο «Σοφός», «ο αυτοκράτωρ ούτος δεν οφείλει εις προσωπικήν αυτού σύνεσιν, περί της οποίας **πολλάί αμφιβολίαι υπάρχουν**, δεν οφείλει εις νομοθετήματα τα οποία εξέδωκε και εις φιλολογικά και άλλα έργα τα οποία συνέγραψε, αλλά οφείλει κυρίως εις σπουδάς περί χρησμούς και προφητείας και **αποκρύφους επιστήμας**» («Πρακτικά της Χριστιανικής αρχαιολογικής εταιρείας», τρίτος τόμος, 1938, σ. 9).

Είναι η εποχή που η δεισιδαιμονία ονομάζεται «σοφία». Όμως, δεν είναι περίεργο που έγιναν αποδεκτά αυτά από το χριστεπώνυμο πλήρωμα. Γενιές και γενιές χριστιανών ανατράφηκαν με αυτά ακόμα και ως τις μέρες μας. Η επίσημη Εκκλησία, θέλοντας να τα έχει καλά με τον εκάστοτε αυτοκράτορα επειδή είχαν συναλλαγές, συχνά τους έκανε τα χατίρια. Ο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Νικόλαος ο Μυστικός, έφερε ανοιχτά αντιρρήσεις για τον τέταρτο γάμο του Λέοντα. Άμεση συνέπεια ήταν η αντικατάστασή του από τον Ευθύμιο, οποίος φυσικά τον ανεγνώρισε «κατ' οικονομία». Στο θέμα των ξορκιών θα κολλούσαν; Αυτοκράτορας ήταν. Και από εδώ φαίνεται ο μύθος της δήθεν ισότητας και δικαιοσύνης που υπάρχουν στην εκκλησιαστική κοινωνία. Τόσο ο τέταρτος γάμος όσο και η ενασχόληση με ξόρκια και μαγείες, απαγορεύονται για τους

χριστιανούς, όπως ορίζουν οι κανόνες της Εκκλησίας.

Από ό,τι φαίνεται όμως, αυτά ίσχυαν για τους απλούς. Οι βασιλείς ήσαν υπεράνω αυτών. Στον ίδιο τόμο της P.G, μας παραδίδεται ότι στην ανακτορική βιβλιοθήκη υπήρχε βιβλίο «εν ω και χρησμοί περί των βασιλέων ήσαν» (σ. 1124).

Σύμφωνα με τον Νικηφόρο Γρηγορά, χαρακτηρίζονται «γράμματά τε **αινιγματώδη** και **αμυδρά** τινά δι' εικόνων γνωρίσματα φέρουσα των μελλόντων αεί βασιλεύειν» (ο. π. σ. 1124).

Πάνω σε αυτές τις επωδές, στα «Σιβύλλεια χρησμοδήματα» (ο. π. σ. 1124), θα στηριχθούν και οι μετέπειτα «προφητείες» από τον Αγαθάγγελο μέχρι τον Καντιώτη και τον Παΐσιο.

Υπήρχαν και άλλοι διάφοροι χρησμοί που κυκλοφορούσαν στην Κωνσταντινούπολη για την πτώση της και την μετέπειτα ανοικοδόμησή της, όπως η παρακάτω:

«Κωνσταντινούπολις, **καν ουχί χιλιάσης**, αλλά χιλίων έσωθεν χρόνων καταλυθήση. Όμως ουαί, και θρήνος σοι, αλλά και χαρά εσειται, ίνα μείζων κτισθήση γαρ, και πλέον λαμπρυνθήση» (ο. π. σ. 1128).

Η Κωνσταντινούπολη πάντα βρίσκονταν σε κίνδυνο, σε όλη την μακραίωνη πορεία της. Προσέχοντας τον παραπάνω χρησμό, βλέπουμε ότι είναι γραμμένος με τέτοιο τρόπο ώστε να συμπεριλαμβάνει και τις δύο περιπτώσεις. Είτε δηλαδή να φτάσει τα χίλια χρόνια, είτε να μην τα φτάσει. Αλλά ακόμα και αν δεν τα φτάσει και αλωθεί από τους εχθρούς, πάλι θα κτιστεί και μάλιστα μεγαλύτερη και λαμπρότερη. Εδώ, δίδεται η ελπίδα. Είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα για το πώς δομούνται και το πώς επιδρούν στην ψυχολογία του ανθρώπου που πιστεύει, οι κάθε λογής «χρησμοί» και «προφητείες». «Όσον δε το κράτος προέβαινε προς την πτώσιν, τόσο διεδίδοντο και οι χρησμοί περί του τέλους, αλλά και της απωτέρω αναστάσεως αυτού» («Πρακτικά της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας», τρίτος τόμος, 1938).

Ο Λέων λοιπόν χρησιμοδοτεί ότι η ένδοξη Κωνσταντινούπολη θα καταλυθεί από το «ξανθό» γένος...

Βύζαντος αυλή, εστία Κωνσταντίνου, Ρώμη, Βαβυλών, και Σιών άλλη νέα, τρις τρις εκατόν και συ συνάρξεις κράτος, μιας αυτοίς υστερούσης εικάδος. Ως χουν αθροίσεις των εθνών το χρυσίον, και πάσας άρξεις τας πέριξ φυλαρχίας.

Αλλά **σε πυρίστατον και ξανθόν γένος πάσαν τεφρώσει και το σον λύσει κράτος.**

(P.G, σ. 1149)

Η Κωνσταντινούπολη παραλληλίζεται με την Ρώμη, την Βαβυλώνα, και την Σιών, δηλαδή την Ιερουσαλήμ. Κοινό χαρακτηριστικό τους είναι ότι ήταν ένδοξες αλλά εξέπεσαν από «θεική κρίση». Η Ρώμη ως έδρα του Παπισμού, η Βαβυλώνα εξαιτίας της υπερηφάνειάς της κατά την Βίβλο, και η Σιών εξαιτίας (κυρίως) της ειδωλολατρίας της.

Και συνεχίζει ο χρησμός: «Ἐση πάλιν γαρ, ὡσπερ ουδ' ἀρξαμένη. Ἐως Θεοῦ δάκτυλος οφθείς ἐξ ἑώ». [...] Ἦξουσι δ' αὐθίς κυκλόθεν τα σα τέκνα, ευθείας, ὡσπερ ἐκ κύκλου πρὸς κεντρίον, ἐφ' οἷς δικαίοις ἐκβίβάσει τὴν δίκην. Καινήν το λοιπόν ἡ καινήν πάλιν ἔση. Καὶ κρείττον ἀρξεις τῶν ἐθνῶν, ἥπερ πάλαι. Δόξης γὰρ οἶκος σου Θεοῦ χρηματίσεις»(ο. π. σ. 1149). Ο δάκτυλος του Θεού, γύρω από τον οποίο θα συναχθούν οι δίκαιοι και θα ανακτήσει την Πόλη η οποία πάλι θα ἀρχει τῶν ἐθνῶν και θα εἶναι «οἶκος Θεοῦ», εἶναι ο «ἐκ πενίας βασιλείας».

Σε ἄλλο σημεῖο, ἀναφέρεται: «Οἶδασι πολλοί, καν μηδεὶς τούτον βλέπη. Ὡς ἐκ μέθης δε φανείς ἀθρόως. Σκήπτρα κρατήσῃ τῆδε τῆς βασιλείας. Στύλος γὰρ οφθείς ἐν πόλῳ κεκλωσμένος. Κήρυξ ἀφανῆς τρις ἀνακράξει μέγα· Ἄπιτε σπουδὴ πρὸς δυσμὰς ἐπταλόφου· **εὔρητε δ' ἄνδρα οἰκέτην ἐμόν φίλον· ἀξάτε τούτον εἰς βασιλείας δομούς· μηνόκρανον, μείχιλον, πραύν, υψίνουν.** Το μέλλον οξύτατον εἰδέναι μάλλον. Καὶ πάλιν ἔξεις, ἐπτάλοφε, τὸ κράτος» (ο. π. σ. 1137).

Το πρόβλημα τῶν χριστιανικῶν «αιρέσεων» και τοῦ ἀλλόθρησκου Μουσουλμανισμοῦ που ἀπειλοῦν τὴν ἐπίγεια «χριστιανική βασιλεία», ἡ μακρὰ περίοδος τῆς εἰκονομαχίας που προκάλεσε ἐπιπλέον θρησκευτικοπολιτικές ταραχές, ἡ ἀπώλεια ἐδαφικῆς κυριαρχίας, ὅλα αὐτὰ συμβάλλουν στον πόθο τῆς παλιγγενεσίας με ἡγέτη ἕναν «ἐκλεκτό» του Θεοῦ. Καθαρός μεσσιανισμός, χαρακτηριστικό τῶν ἀνατολικῶν λαῶν και ὄχι τῆς γνήσιας ἐλληνικῆς παράδοσης.

Στου «Ἀνωνύμου παράφρασις», στον ἴδιο τόμο του βιβλίου τῆς Πατρολογίας ἀπὸ ὅπου ἀντλούμε το υλικό μας για τους χρησμούς του Λέοντος, κάποιος ἀνώνυμος συντάκτης, κάνοντας ἐλεύθερη ἀπόδοση τῶν ἐν λόγῳ «χρησμών» (χωρὶς να μας δίδονται ἄλλες λεπτομέρειες ἀπὸ πού μπορεί να ἔχει ἀντλήσει τις πληροφορίες του), γράφει τα παρακάτω (ὅσα κρίνουμε πιο σημαντικά για το θέμα που πραγματευόμαστε)...

«Ο αληθινός βασιλεύς, ος κατοικεί εν υγρώ τόπω δια το καυστικόν· ον εδίωξαν της οικίας αυτού οι άνθρωποι (...) **εις το τέλος των Ισμαηλιτών αποκαλυφθήσεται**» (ο. π. σ. 1141).

«**Εν ημέρα Παρασκευή ώρα τρίτη της ημερας**, και τριών ταραττομένων ο τρίτος πρώτος και **αποκαληφθήσεται ο ηλειμμένος**· ο μέλλων αποκαλυφθήναι δια τόξων και σημείων Κυρίου φανήσεται» (ο. π. σ. 1141).

«Δώσει αυτώ **πλάκας λιθίνας**, εν αις εγκεχάρακται **εντολαί δύο· εκδικήσαι και εθνοποιήσαι χρηστά**, και ασέβειαν εκδιώξει· και τους τα Σοδομιτικά έργα ποιούντας πυρκαύστους ποιήσαι» (ο. π. σ. 1141).

Οι πλάκες με τις εντολές παραπέμπουν στον Μωυσή.

«Το δε όνομα του βασιλέως κεκρυμμένον εν τοις έθνεσι» (ο. π. σ. 1144).

«Επιθήσει Κύριος την χείρα αυτού επί την κορυφήν αυτού, και **χρίσει αυτόν έλαιον** εις τα τέλη των ημερών, ος γραφήσεται ηλειμένος, και **εξελεύσεται κατά των Ισμαηλιτών**. Και κρατήσεται αυτούς» (ο. π. σ. 1144).

Πάλι έχουμε επιρροή από την Παλαιά Διαθήκη. Η χρίση δια ελαίου παραπέμπει σε «κεχρισμένο», απεσταλμένο από τον Θεό για μια αποστολή.

«Φέρων τε τον πόλεμον, και **των ξανθών τας μηχανάς**, τας χύσεις των αιμάτων εις κυλίκιον εν τη γη εστρωμένον» (ο. π. σ. 1145).

Επίσης αναφορά στο ότι θα πολεμήσει το ξανθό γένος, το οποίο δεν θα είναι ορθόδοξο χριστιανικό.

«Αποκαλύψει ο Θεός και εμφανίσει, και **χρίσει αυτόν έλαιον εις τα τέλη των ημερών**» (ο. π. σ. 1148).

«Ξανθό γένος» δεν είναι οι Ισμαηλίτες, όπως οι Ισμαηλίτες δεν είναι οι Τούρκοι. Οι Τούρκοι είναι Μογγόλοι. Επίσης, το «ξανθό γένος» δεν είναι γένος ορθόδοξο χριστιανικό, εφόσον θα στραφούν κατά της Πόλης. Αργότερα, και για να ταιριάζει καλύτερα στα πράγματα, ο ρόλος του «ξανθού γένους», μετετράπη. Από εχθροί που θα αντιμετωπίσει ο θεόσταλτος αυτός βασιλιάς, γίνονται ελευθερωτές του ελληνικού έθνους. Αυτές οι αντινομίες συνυπάρχουν διότι οι χρησιμοί έχουν υποστεί προσθαφαιρέσεις, όπως συμβαίνει κατά κανόνα.

Η Προφητεία «Αγαθάγγελου»

Το συγκεκριμένο **πλαστογραφημένο** κείμενο, είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα για το πώς μπορούν να προωθηθούν συγκεκριμένα πολιτικά συμφέροντα με θρησκευτικό μανδύα, προκειμένου να χειραγωγηθούν θρησκευόμενες μάζες.

Υποτίθεται ότι όλα όσα αναφέρονται, είναι «προφητείες» που γράφονται το 1279 στην Σικελία από έναν ιερομόναχο ονόματι Ιερώνυμος Αγαθάγγελος και αυτά σχετίζονται με την άλωση της Κωνσταντινούπολης που συνέβη το 1453 από τους Τούρκους και στην -μετά από 400 χρόνια- επιστροφή της Πόλης στους Έλληνες, με την βοήθεια του «ξανθού» γένους, που θα έλθει προς βοήθεια από τον βορρά.

Στην πραγματικότητα, πρόκειται για κείμενο-απάτη, που κατασκεύασε ο αρχιμανδρίτης Θεόκλητος Πολυειδής και το παρουσίασε το 1751. Σε αυτό, εκθειάζεται η ρωσική πολιτική και η ρωσική ηγεσία που είναι «ομόδοξη» με τον πάσχοντα ελληνικό λαό, και κατακεραυνώνεται οτιδήποτε δυτικό και ρωμαιοκαθολικό. Στην πραγματικότητα δεν παρουσιάζονται προφητείες, αλλά γεγονότα που **ήδη** είχαν συμβεί μέχρι την εποχή του έζησε ο αγιορείτης συντάκτης του, περίπου το 1759.

Ο δικαιολογημένος εθνικός πόθος της ελευθερίας μετά από αιώνες σκλαβιάς, το ομόθηρσο μεταξύ του αδύναμου που πάσχει και δυνατού ελευθερωτή, και λοιπά επιμέρους στοιχεία που θα αναφερθούν παρακάτω, σε συνδυασμό με την άγνοια του λαού, καθιστούν τον ίδιο τον λαό εύλωτο και εύκολα χειραγωγήσιμο.

Ο Αντώνης Διαμαντίδης, στο «Λεξικό των -ισμών», αναφερόμενος στο βιβλίο «Αγαθάγγελος», γράφει ότι «η συγγραφή **αποδίδεται** στον κληρικό Θεόκλητο Πολυειδή» (σ. 16, εκδόσεις «Γνώση»).

Ο ιστορικός Γιάννης Κορδάτος, υποστηρίζει επίσης ότι αποτελεί συμπίλημα με τελικό διασκευαστή τον εν λόγω καλόγερο...

*Όταν όμως άρχισαν οι Ρώσοι να χτυπούν τους Τούρκους, αναπτερώθηκαν οι ελπίδες των ραγιάδων και άρχισε να γίνεται πολύς λόγος για το ξανθόν γένος και τον Μόσκοβον. Έτσι, σχηματίστηκαν νέες παραδόσεις, που αργότερα παραγεμίστηκαν και με άλλο «προφητικό» υλικό, που καταστρώθηκε πιο ύστερα στη φυλλάδα τη γνωστή με το όνομα «Αγαθάγγελος», που **συντάχθηκε με βάση τους νέους «χρησμούς» και τις νέες «προφητείες» από τον καλόγερο Πολυειδή.***

(«Η κοινωνική σημασία της ελληνικής επανάστασης του 1821», σ. 57, εκδόσεις

Μάτι)

Για προσθαφαιρέσεις μιλάει και ο παλαιότερος ιστορικός, Κωνσταντίνος Σάθας. «Μετέφρασεν εκ του λατινικού, ως λέγει, τους πασιγνώστους χρησμούς του Αγαθαγγέλου, πολλάκις μετά διαφόρων **προσθαφαιρέσεων** εκδοθέντας» («Βιογραφία των εν τοις γράμμασι διαλαμψάντων Ελλήνων», σ. 471). Ο ίδιος ιστορικός, σε άλλο του σύγγραμμα, στο «Τουρκοκρατούμενη Ελλάς», αναφέρεται ξεκάθαρα στο προπαγανδιστικό υλικό του «Αγαθάγγελου» και ότι η πλαστογραφία έγινε στα τυπογραφεία της ορθόδοξης Ρωσίας...

Ο χάνης της Κριμαίας κατανοήσας το κατακτητικόν πνεύμα του τσάρου ανήγγειλεν εις την Υψηλήν Πύλην, ότι η Ρωσία δια των ραγιάδων σκοπόν είχε ίνα κυριεύσει την Ρούμελην. Κατά την εποχήν δ' εκείνην και **μυστικοί απόστολοι διατρέχοντες το Μαυροβούνιον και την Ελλάδαν, διένεμον επαναστατικάς προκηρύξεις του ομοδόξου αυτοκράτορος, και αντίτυπα των εν Ρωσσία πλαστουργηθεισών «Προρρήσεων του Αγαθαγγέλου»,** αίτινες εδίδασκον τους Χριστιανούς, ότι από μόνου του ξανθού γένους έπρεπε να προσδοκώσι την εκ του μουσουλμανικού ζυγού απολύτρωσιν. Το όνομα του Μεγάλου Πέτρου προσεφωνείτο εν ταις εκκλησίαις, και δημοτελώς εψάλλετο υπό των δυστυχών Ελλήνων η ανυπόμονος προσδοκωμένη έλευσις του νέου τούτου Μεσσίου (σ. 449).

Στην «Θρησκευτική και ηθική εγκυκλοπαίδεια», αναφέρεται ότι το κείμενο γράφτηκε το 1750 και ότι ο Αγαθάγγελος **ουδέποτε υπήρξε ως φυσικό πρόσωπο.**

«Όνομα **υποτιθέμενου** συγγραφέως, αλλά κυριώτατα προσωνόμια ενός χρησμολογικού κειμένου, **το οποίον εγράφη κατά τα τελευταία έτη της Τουρκοκρατίας,** πιθανώς το 1750, με σκοπόν να τονώσει τας ελπίδας των υπόδουλων Ελλήνων δια την απελευθέρωσίν των» (Ά τόμος, σ. 86, εκδόσεις Μαρτίνοσ)

Στην σελίδα 87, αναφέρεται στο ίδιο έργο, ότι...

«**Τον «Αγαθάγγελον» έγραψεν εις λόγιος κληρικός, ο Θεόκλητος Πολυειδής, αρχιμανδρίτης του Αγ. Όρους, όστις εταξίδευσε πολύ εις την Ευρώπην, και είχε την έμπνευσιν να τον χρονολογήση αναδρομικώς εις τα**

1279, όταν τάχα εις Ρόδιος ιερομόναχος, όστις ευρίσκετο εις Μεσσήνην της Σικελίας, ο Ιερώνυμος Αγαθάγγελος, είδεν οπτασίαν η οποία του επέβαλε να γράψη. [...] Οι χρησμοί του "Αγαθάγγελου" ακολουθούν **την ευρύτατα διαδεδομένη λαικοθρησκευτικήν συνήθειαν των μεσαιωνικών χρόνων**, η οποία εις μεν τας ευτυχίας και την υπερβολικήν πολυτέλειαν προέλεγε δεινά, εις δε την δυστυχίαν και την κατάπτωσιν έδινεν ελπίδας».

Και επισημαίνεται στην ίδια σελίδα ότι «αι αλλοιώσεις, προσθήκαι και παραφθοραί ήσαν από ενωρίς σοβαραί».

Ας δούμε όμως επιλεκτικά, κάποια σημεία από το περιεχόμενο του «Αγαθάγγελου». Το κείμενο που θα χρησιμοποιήσουμε, είναι από τις εκδόσεις «Μιχαήλ Σαλίβερος», του 1914.

Διαβάζοντας το πρόλογο του «Αγαθάγγελου», αμέσως διαπιστώνουμε τις ομοιότητες με το βιβλίο «Δανιήλ», «Ιερεμίας», «Ιεζεκιήλ», «Αποκάλυψη Ιωάννου». Τέρατα εμφανίζονται, οι δυνάμεις του κακού προελαύνουν εξαιτίας των αμαρτημάτων του λαού που καλείται σε μετάνοια και πίστη, αλλά στο τέλος καταλύονται μετά από θεία επέμβαση. Όλα αυτά χρωματίζονται με επιβλητικές εικόνες.

Τόσο στον «Αγαθάγγελο» όσο και στην «Αποκάλυψη του Ιωάννου», ο λαμβάνων την «προφητεία», δεν είναι πρόσωπο τυχαίο από τον εκκλησιαστικό χώρο, αλλά αγωνιζόμενο «τον καλό αγώνα της πίστεως». Πρόσωπο αξιόπιστο.

Ο Αγαθάγγελος συστήνεται ως «δούλος του Ιησού Χριστού», «ομολογητής, ιερομόναχος», ο δε «Ιωάννης» ως «συγκοινωνός εν τη θλίψει και εν τη βασιλεία και υπομονή του Ιησού Χριστού» (Αποκάλυψη, 1:9).

Και οι δύο λαμβάνουν την «προφητεία» την ημέρα Κυριακή. Με αυτόν τον τρόπο, υποβάλλεται η αίσθηση της ιερότητας και του δέους.

Η Κυριακή, σύμφωνα με την πατερική διδασκαλία, έχει βαθύ θεολογικό νόημα. Είναι «αναστάσιμη» μέρα, και σχετίζεται άμεσα με την Ορθόδοξη **εσχατολογία**. Είναι η ημέρα που κατεξοχήν οι Χριστιανοί οφείλουν να κοινωνούν «Σώμα» και «Αίμα» Χριστού, μετέχοντας κατ' αυτόν τον τρόπο στην «αιώνια ζωή» και στην «ανάσταση», σύμφωνα με την ευαγγελική διδασκαλία. Έτσι, προεικονίζεται η «ανακαίνιση της κτίσεως», ο «μέλλοντας αιώνας», η είσοδος στην αιώνια

«κατάπαυση». Την Κυριακή ημέρα αναμένεται και η λεγόμενη «Δευτέρα Παρουσία».

Στον «Αγαθάγγελο», είναι η **Κυριακή της Ορθοδοξίας**, μεγάλη εορτή κατά τους ορθοδόξους, καθώς τότε εορτάζεται η αναστήλωση των εικόνων και η ήττα της εικονομαχίας. Τότε είναι που εκφωνούνται αναθέματα κατά των «αιρετικών» και όσων έχουν γενικά διαφορετική άποψη από αυτήν την ορθόδοξη θεολογία. Στην «Αποκάλυψη», έχει την έννοια της «ημέρας της παρουσίας του Κυρίου», καθώς ακόμα δεν είχε καθιερωθεί η πρώτη μέρα της εβδομάδος να ονομάζεται «Κυριακή». Ο Ιουστίνος, λόγου χάρη, την αποκαλεί «ημέρα του Ηλίου».

Τόσο στον «Αγαθάγγελο» όσο και στον «Δανιήλ», τονίζεται η πνευματική εμπειρία -χρήσιμη στην διάκριση της πλάνης- που τόσο σημαντική θέση κατέχει στην φιλοκαλλική παράδοση. Ο Αγαθάγγελος είναι «παρηνωχλημένος πολλάκις υπό πολλών και διαφόρων νυχτερινών οπτασιών», και ο «Δανιήλ» παρομοίως· «εφριξεν το πνευμα μου εν τη εξει μου εγω δανιηλ και αι ορασεις της κεφαλης μου εταρασσον με» (Δανιήλ, 7:15).

Τόσο στον «Αγαθάγγελο» όσο και στην «Αποκάλυψη», ακούγεται τρομερή φωνή που ηχεί ανατριχιαστικά ως σάλπιγγα. Η λέξη **σάλπιγγα** δεν είναι τυχαία τοποθετημένη. Δηλώνει τον πνευματικό πόλεμο και υποβάλλει στον πιστό την πνευματική εγρήγορση.

«ήκουσα τινός τρομερωτάτης φωνής εξερχομένης εκ μέρους της Ανατολής, ως από λυπηράς και φρικτής σάλπιγγος θαλασσινής».

«και ήκουσα οπίσω μου φωνήν μεγάλην ως σάλπιγγος» (Αποκάλυψη, 1:10).

Η αίσθηση του δέους κορυφώνεται, εφόσον ο μαρτυρών πέφτει μπροστά στον Ιησού, ως δείγμα υποταγής.

«εγερθείς δ' εκ ταύτης, τρέμων και όλος έκπληκτος, έγνων εμαυτόν αδύνατον, και πεσών έμπροσθεν της εικόνας του Εσταυρωμένου...»

«Και ότε είδον αυτόν έπεσα προς τους πόδας αυτού ως νεκρός» (Αποκάλυψη, 1:17).

Όμως, η κατάσταση μετριάζεται καθώς και στις δύο περιπτώσεις, ο αποκαλύπτων προσπαθεί να δώσει θάρρος στον λαμβάνοντα αλλά και έμμεσα στους αναγνώστες-ακροατές, μέσω της οικειότητας.

«...ήκουσα φωνής γλυκείας, λεγούσης μοι καθαρώς ταύτα· “Ιερώνυμε Αγαθάγγελε, μη φοβού”...».

«και επέθηκε την δεξιάν αυτού χείρα επ’ εμέ λέγων, μοι, Μη φοβού· εγώ ειμί ο πρώτος και ο έσχατος» (Αποκάλυψη, 1:17).

Η προσπάθεια **διαχείρισης των αισθημάτων** συνεχίζεται σε όλη την έκταση του κειμένου. Η δε λογική, όπως θα δούμε παρακάτω, πάει περίπατο. Όμως, εδώ και 2.500 χρόνια περίπου, ο Πλάτων έχει διδάξει στην «Πολιτεία» του, ότι ποτέ δεν πρέπει το θυμοειδές να ξεπερνά το λογιστικό μέρος της ψυχής, γιατί τότε ο άνθρωπος καθίσταται ανισόρροπος.

Δεν θα αναφερθούμε και στα 10 κεφάλαια του «Αγαθάγγελου». Μόνο θα φέρουμε χαρακτηριστικά παραδείγματα κτυπητών λαθών, δειγματοληπτικά.

«Κωνσταντίνος ήρξατο, και Κωνσταντίνος απολέσει της Ανατολής το Βυζαντινόν Βασίλειον» (Α κεφάλαιο, σελ. 11).

Το βασίλειο **δεν** λέγονταν «Βυζαντινό» κατά τον 13ο αιώνα που υποτίθεται ότι γράφεται το κείμενο. Σύμφωνα με τον ιστορικό **G. Ostrogorsky**...

το επίθετο «Βυζαντινός» χρησιμοποιήθηκε **σε μεταγενέστερους χρόνους και ήταν άγνωστο στους ονομαζόμενους «Βυζαντινούς»**. Αυτοί χρησιμοποιούσαν συνήθως το όνομα «Ρωμαίοι», τον αυτοκράτορά τους θεωρούσαν Ρωμαίο ηγεμόνα, διάδοχο και κληρονόμο των παλαιών Ρωμαίων Καισάρων. Έμειναν πιστοί στο όνομα της Ρώμης όσο χρόνο διήρκεσε η αυτοκρατορία, και οι ρωμαϊκές πολιτικές παραδόσεις κυριάρχησαν ως το τέλος στην πολιτική τους συνείδηση και βούληση.

(«Ιστορία του Βυζαντινού Κράτους», τόμος Α, σ. 85, εκδόσεις Πατάκη).

«Αρίθμησον από του πρώτου Κωνσταντίνου έως **του δωδεκάτου αριθμού του ομοίου ονόματος**, και ευρήσεις τον αριθμόν εφ’ ω συμβήσεται» (Κεφάλαιο Α΄, σ.11).

Πρώτος χριστιανός αυτοκράτορας, ο Κωνσταντίνος, ο επονομαζόμενος «Μέγας». Τελευταίος, ο συνονόματός του Κωνσταντίνος Παλαιολόγος. Όμως, ο Παλαιολόγος, δεν ήταν ο δωδέκατος με το όνομα «Κωνσταντίνος», αλλά ο ενδέκατος (Εκκλησιαστική Ιστορία Β. Στεφανίδη, σ. 794-795, όπου παρουσιάζονται όλοι οι αυτοκράτορες χρονολογικά).

«Αποπληρωθήσεται μεν κατά την τετάρτην εκαντοντάδα από του πεντηκοστού δευτέρου έως του τρίτου, εφ' ο έτει εκπεσείται το υπέρογκον βασίλειον **εις χείρας των Σαρακηνών**» (κεφάλαιο Α, σ. 11).

Δεν ήταν οι Σαρακηνοί, αλλά οι Οθωμανοί που κυρίευσαν την Πόλη το 1453. Οι Σαρακηνοί είναι Άραβες. Οι Οθωμανοί είναι μογγολικής καταγωγής. Ενώ γνωρίζει το πότε έπεσε η Πόλη (παρουσιάζοντάς το ως «προφητεία»), αγνοεί ότι άλλο έθνος οι Άραβες άλλο οι Τούρκοι.

«Έσται ο λαός ούτος υποτασσόμενος τοις ασεβέσιν **Αγαρηνοίς**, έως του διωρισμένου καιρού και διαμένει αιχμάλωτος υπό τον ζυγόν **έως τετάρτης ολοπλήρους σχεδόν εκατοντάδος**» (ο. π, σ. 12).

Ο Πολυειδής, συγχέει τους Αγαρηνούς (που είναι Άραβες), με τους Τούρκους. Επίσης, η άλωση συνέβη το 1453. Προσθέτοντας επιπλέον τέσσερις εκατονταετηρίδες, πάμε στα 1853, όπου τελειώνει ο «διορισμένος» καιρός της υποταγής. Όμως, ιστορικά δεν έγινε τότε.

Προφητείες όσιου Ανδρέα, του δια Χριστόν σαλού και η απάτη της ΟΟΔΕ

Σύμφωνα με την παράδοση, ο όσιος Ανδρέας έζησε τον 9ο αιώνα. Ο Νικηφόρος, πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, που έγραψε το έργο «Βίος του οσίου Ανδρέα του δια Χριστόν σαλού», διέσωσε τις «προφητείες» του. Πρέπει όμως να έχουμε κατά νου ότι «η προφητεία ή οι προφητείες του αγίου Ανδρέου του δια Χριστόν σαλού είναι επίσης ένα βυζαντινό εσχατολογικό κείμενο με ευρύτατη διάδοση στην Ανατολική Εκκλησία και **με πολλές παραλλαγές και αναπροσαρμογές**» («Το χρησμολόγιον του Νικολάου Παρπαρίγου εκ νήσου Λέσβου», Α. Αργυρίου, σ. 208).

Ο όσιος Ανδρέας, υποστηρίζει ότι η Κωνσταντινούπολη **ποτέ** δεν θα πέσει σε χέρια αλλοεθνών, διότι η Παναγία την προστατεύει. Αυτό, έρχεται σε πλήρη **αντίθεση** με τον «Αγαθάγγελο».

Εκτός από αυτό, πρέπει να επισημάνουμε και **την απάτη** των διάφορων απολογητικών ιστοσελίδων και των διαφόρων «ιερών» μονών που εκδίδουν βιβλία με «προφητείες», όπου έχουμε διάφορες επεμβάσεις στα κείμενα.

Για του λόγου το αληθές, θα συγκρίνουμε το κείμενο όπως έχει στην «Ελληνική Πατρολογία», και όπως παρουσιάζεται στις σύγχρονες αποδόσεις...

Ο μακάριος είπεν· Περί της πόλεως ημών γίνωσκε, ότι μέχρι της συντελείας του αιώνος το οιονούν έθνος ουδαμώς φοβηθήσται· ου γαρ μη παγιδεύσει αυτήν τις, ή παραλήψεται, μη γένοιτο· κεχάρισται γαρ αυτήν τη Θεοτόκω, και ουδείς αρπάσει αυτήν από των τιμών χειρών αυτής, και τα κέρατα αυτών συντριψωσιν εν αισχύνη αναχωρούντα, δόματα δε και πλούτον πολύν παρ' αυτής κομιζόμεθα. Άκουσον δε περί αρχής ωδίνων, και περί συντελείας του κόσμου και των λοιπών. Εν ταις εσχάταις ημέραις αναστήσει Κύριος ο Θεός βασιλέα εκ πενίας, και πορεύεται εν δικαιοσύνη πολλή...

(P.G, τόμος 111, σ. 853, έκδοση 1863)

Αυτό δεν επιβεβαιώθηκε. Το αντίθετο συνέβη. Η ΟΟΔΕ σε άρθρο της για τον «όσιο» Ανδρέα, παραθέτοντας από τον βίο του, αναπαράγει μια **πλαστογραφία** της «Ιεράς» μονής Παρακλήτου, που εξέδωσε το έργο.

Γράφουν λοιπόν τα εξής:

Η Πόλης αυτή, αποκρίθηκε ο μακάριος, που κατέχει τα πρωτεία ανάμεσα σε πολλές άλλες πόλεις και έθνη, θα μείνει απόρθητη και ελεύθερη. Τη φυλάει η Θεοτόκος «εν τη σκέπη των πτερύγων της», και με τις πρεσβείες της θα παραμείνει άτρωτη. Πολλά έθνη θα πολιορκήσουν τα τείχη της, αλλά η δύναμής τους θα συντριβή, και θ' αναχωρήσουν ντροπιασμένα. Απ' αυτή θα πλουτίσουν πολλοί και θα απολαύσουν τα αγαθά της. **Ωστόσο κάποια προφητεία λέει ότι θα την αλώσουν οι Αγαρηνοί και θα σφάξουν με το μαχαίρι τους πλήθους λαού. Εγώ όμως πιστεύω ότι θα εισορμήσει και το ξανθό γένος, του οποίου η ονομασία αρχίζει από το δέκατο έβδομο γράμμα της αλφαβήτου (P). Θα μπει λοιπόν και θα κατακόψει, και θα στρώσει τους αμαρτωλούς στο έδαφος. Αλλοίμονό του όμως από τα δύο ομογενή έθνη. Τα όπλα τους θα είναι γρήγορα σαν τον άνεμο, και καταστροφικά σαν κοφτερό δρεπάνι, που κόβει το θέρος τα γεννήματα. Τα όπλα αυτά δεν θα αναχαιτίζονται, αλλ' όμως μετά θα διαλύονται. Τώρα, παιδί μου, Πως να σου διηγηθώ χωρίς δάκρια για την αρχή των ωδίνων και τη συντέλεια; Κατά τις έσχατες ημέρες θα αναδείξει ο Θεός βασιλιά κάποιο φτωχό.**

Όσα γράψαμε με κόκκινη γραμματοσειρά, **ΔΕΝ** βρίσκονται στο κείμενο της Ελληνικής Πατρολογίας. Ούτε αναφέρονται σε κάποιο άλλο σημείο. Είτε είναι πλαστογραφία που συντελέστηκε πριν αιώνες είτε έγινε στην σύγχρονη εποχή. Είτε η ΟΟΔΕ αναπαράγει την πλαστογραφία μη γνωρίζοντας το κείμενο (άρα, δεν είναι αξιόπιστη διότι δεν εξετάζει τις πηγές που αντιγράφει), είτε εν γνώσει της

(που σημαίνει ότι εξαπατούν συνειδητά). Όπως και αν έχει το πράγμα, το βέβαιο είναι ότι ο αναγνώστης τους **εξαπατάται**. Εάν υπάρχουν διαφορές στα χειρόγραφα, το λογικό είναι το παλαιότερο να είναι αυτό που αστοχεί, ενώ στο μεταγενέστερο να προσπαθεί να διορθώσει το λάθος. Σε αυτήν την περίπτωση, επελέγη από τους απολογητές... η συμφέρουσα έκδοση. Εκτός και αν η προσθήκη δεν υπάρχει σε κανένα χειρόγραφο και αποτελεί σύγχρονη προσθήκη. Διότι ο Ανδρέας, ενώ λέει ότι η Πόλη δεν θα αλωθεί ποτέ, στο πλαστογραφημένο κομμάτι λέει ότι θα...αλωθεί, επειδή το λέει κάποια «προφητεία». Ο Ανδρέας, στο κείμενο της P.G, πουθενά δεν αναφέρεται σε «ξανθό γένος» και πολύ περισσότερο ότι το όνομά του αρχίζει από το γράμμα Ρ´.

Άλλο ένα σημείο άξιο παρατήρησης, είναι ότι σύμφωνα με την «προφητεία» του Ανδρέα, ο λεγόμενος «βασιλιάς εκ πενίας» (τον οποίο διαφημίζουν διάφοροι τηλεβιβλιοπώλες), θα εμφανίζονταν **ΠΡΙΝ** το Ισραήλ ξαναγίνονταν κράτος.

Έτσι, σύμφωνα με την «προφητεία», ο εκ πενίας βασιλιάς που θα εμφανιστεί παρά Θεού στους έσχατους καιρούς, με την δίκαιη διακυβέρνησή του θα δώσει στους ανθρώπους υλική άνεση και ευημερία και θα φέρει ειρήνη. Όμως, θα τιμωρήσει τους αλλόθρησκους Αγαρηνούς για τις ανομίες τους, εξολοθρεύοντας αυτούς και τα παιδιά τους. Το Ιλλυρικό θα αποδοθεί στην «*βασιλεία των Ρωμαίων*». Θα βοηθήσει την Ορθοδοξία με το ανεγείρει πολλούς ναούς. Όταν θα τελειώσει η βασιλεία του η οποία θα διαρκέσει 32 χρόνια, θα έρθει άνομος βασιλιάς. Αφού υποτίθεται ότι θα συμβούν και άλλα «γεγονότα», **πολύ μετά**, ο Ισραήλ θα δημιουργήσει κράτος. **Τότε** θα εμφανιστεί και ο αντίχριστος (P.G, τόμος 111, σ. 853- 865, έκδοση 1863).

Βλέπουμε δηλαδή, ότι εάν η «προφητεία» ήταν αληθινή, θα έπρεπε ο «εκ πενίας» βασιλιάς, να είχε ΗΔΗ κάνει την εμφάνισή του πολύ πριν το 1948, την χρονιά δηλαδή που το Ισραήλ έγινε κράτος. Επίσης, το 1948, έπρεπε να είχε εμφανιστεί ο Αντίχριστος.

Όμως διάφοροι επιτήδειοι, παραπληροφορούν το αναγνωστικό τους χριστιανικό κοινό, παρουσιάζοντας τον «εκ πενίας» βασιλιά ως δήθεν...ερχόμενο. Μάλιστα, σε ένα βιβλίο με τίτλο «*Η ερχόμενη οξεία και δίστομος ρομφαία*», γραμμένο από έναν αγιορείτη μοναχό ονόματι Νείλο Σωτηρόπουλο, εκδόσεων Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας, αναφέρονται τα εξής μετά από πολλές αλημνείες: «*Θα βασιλεύσει δε έτη 32. 1969 + 32 = 2001*» (τρίτη έκδοση, 1966).

Προφητεία αγίου Μεθόδιου Πατάρων

Ο Μεθόδιος Πατάρων ή Ολύμπου, έζησε και έδρασε ως επίσκοπος κατά τον 4ο αιώνα. Σε αυτόν αποδίδονται «προφητείες», των οποίων η εκπλήρωση τοποθετούνταν από τους παλαιότερους χριστιανούς στο 1453, έτος της άλωσης της Πόλης από τους Τούρκους. Σύμφωνα με τους σύγχρονους αρλουμπολόγους, η εκπλήρωση θα γίνει στο...άμεσο μέλλον.

Στην πραγματικότητα, **δεν** γράφτηκαν ως «προφητεία» τον 4ο αιώνα, αλλά τον 7ο από έναν Σύριο χριστιανό, που αναφέρεται σε γεγονότα της εποχής του. Ακριβώς επειδή είναι ψευδεπίγραφο, οι ειδικοί το αποκαλούν «Ψευδο-Μεθόδιο».

Ο Αστέριος Αργυρίου, ομότιμος καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Στρασβούργου, αναφέρει ότι...

*Το «περί του τέλους του κόσμου» και «περί Αντιχρίστου» κείμενο του Ψευδο-Μεθοδίου Πατάρων είναι το πιο γνωστό και πιο διαδεδομένο από τα βυζαντινά εσχατολογικά κείμενα· είναι επίσης το κείμενο που εξάσκησε την πιο μεγάλη επίδραση στη χριστιανική εσχατολογική σκέψη, τόσο στην Ανατολή όσο και στην Δύση. Για αυτό και **οι παραλλαγές, οι αναπροσαρμογές και οι παραφράσεις του υπήρξαν πολυάριθμες.***

(«Το χρησολόγιον του Νικόλαου Παρπαρίγου εκ νήσου Λέσβου», σ. 207)

Στην «Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια», κατατάσσεται στα **νόθα** και σημειώνεται ότι «αι Αποκαλύψεις Μεθοδίου συνίστανται εκ συλλογής χρησμών αναφερομένων εις τα συμβησόμενα εις τους Σαρακηνούς και εις την συντέλειαν των χρόνων. Προφανώς **συνετάχθησαν κατά την αρχήν της αραβικής κατακτήσεως εν Συρία τον Ζ΄ αιώνα**» (τ. 8, μέρος τρίτο, σ. 898).

Ένα κείμενο λοιπόν που απλά αναφέρεται στην αραβική απειλή, παρουσιάζεται σήμερα από τους επιτήδειους ως «προφητεία» περί του «αγίου βασιλιά» που θα μας σώσει, και που αφορά μάλιστα τις...μέρες μας.

Το κείμενο είναι σαφές ως προς αυτό. «**Εν ταις εσχάταις ημέραις του εβδόμου αιώνος επαναστατήσονται οι Αγαρηνοί και περικυκλώσουσι τα τείχη της Πόλεως Βυζαντίου.**»

Ο έβδομος αιώνας κατά τους Πατέρες (βλ. Ι. Δαμασκηνό, Μάξιμο Ομολογητή, Βασίλειο κ.λπ.), είναι συμβολικά η τελευταία εποχή του πεπτωκότος κόσμου. Ο

όγδοος, θεωρείται συμβολικά, ο αιώνας της Βασιλείας του Θεού. Οι σημερινοί χριστιανοί, ταυτίζουν σκόπιμα τον έβδομο αιώνα που αναφέρεται στο κείμενο, με τον έβδομο αιώνα υπό την θεολογική του σημασία. Όταν συμβούν, περνάμε από τον έβδομο αιώνα στον όγδοο. Με αυτόν τον τρόπο, συνδέονται όλα με την εσχατολογία. Η συνεχής αναθεώρηση και ο εμπλουτισμός των «προφητειών», ειδικά **μετά το 1453**, είναι κάτι σύνηθες.

Όπως γράφει ο Αστέριος Αργυρίου...

*η λεγόμενη χρησμολογική ή ευρύτερα, η εσχατολογική γραμματεία παρουσιάζει μια ιδιαίτερα πλούσια παραγωγή κειμένων **στους χρόνους της Τουρκοκρατίας**. Κείμενα βέβαια νέα, περισσότερο όμως κείμενα παλαιότερα, της βυζαντινής περιόδου, που εμφανίζονται τώρα **σε ποικίλες παραφράσεις, αναπροσαρμογές και αναπλάσεις**. Από τους χρησμούς της Σίβυλλας ή τις δράσεις του προφήτη Δανιήλ και μέχρι την όραση του νεομάρτυρα Δανιήλ και τις προφητείες **του αγίου Κοσμά του Αιτωλού**, περνώντας από την προφητεία **του Μεθόδιου Πατάρων**, τους χρησμούς **του Λέοντα του Σοφού** και τις προρρήσεις περί του πένητος βασιλέως, οι χρησμοί, οι προρρήσεις, οι προφητείες, οι οράσεις, και οι οπτασίες παράγονται σε μεγάλο αριθμό, εμφανίζονται **σε ποικίλες μορφές και παραλλαγές, υφίστανται πολλαπλές αναπροσαρμογές και ερμηνείες**. Κυρίως όμως εκφράζουν και σηματοδοτούν, κάθε φορά και σε κάθε μια από τις μορφές τους, μια ορισμένη ιστορική στιγμή, συγκεκριμένα ιστορικά γεγονότα, δεδομένες εσχατολογικές πεποιθήσεις και εθνικοθρησκευτικές προσδοκίες.*

span style="color: #19586D">(«Το χρησμολόγιον του Νικόλαου Παρπαρίγου εκ νήσου Λέσβου», σ. 201).

Έτσι και στο κείμενό μας, ο συντάκτης αναφέρεται στα γεγονότα με τους Άραβες, αναφέρεται με σκληρές εικόνες καταστροφών και βίαιων θανάτων στην «θεία οργή», αλλά επίσης αντανakλώνται και οι προσδοκίες περί της ελεύσεως του βασιλιά που θα σώσει την αυτοκρατορία και την Πόλη και θα εκδικηθεί για την ορθόδοξη θρησκευτική πίστη, εκχριστιανίζοντας τους αλλόθρησκους.

«ο φόνος των ανθρώπων ως ποταμός κινήσει, και θολωθήσεται η θάλασσα εκ του αίματος έως τα βάθη της αβύσσου». Η υπερβολή είναι συνηθισμένο μέσο τρομοκρατίας στα «αποκαλυπτικά» κείμενα.

«και φωνή εξ ουρανού κράξει, στώμεν, στώμεν, ειρήνη υμίν· αρκεί η εκδίκησις

αύτη επί τους απειθείς και ανηκόους». Είναι η θεία εκδίκηση του Θεού της "αγάπης" των Χριστιανών.

«στήσατε αυτόν βασιλέα και δώσουσιν αυτώ εις την δεξιάν χείρα ρομφαίαν, λέγοντες αυτώ· ανδρίζου, Ιωάννη, και ίσχυε, και νίκα τους εχθρούς σου· και επάρας την ρομφαίαν παράτου Αγγέλου, πατάξει τους Ισμαηλίτας Αιθίοπας, **και πάσαν γενεάν άπιστον**». Απαραίτητο στοιχείο, είναι επίσης ο θρησκευτικός πόλεμος.

Και μετά, όλοι οι χριστιανοί θα...πλουτίσουν, και θα ζήσουν χρόνια ειρηνικά....

«και εν τω υποστρέφεσθαι αυτόν, ανοιχθήσονται οι θησαυροί της γης, και **πάντες πλουτήσωσι**, και ουδείς εξ αυτών πένης».

«και η γη αποδώσει τον καρπόν αυτής εκατονταπλασίονα· **τα δε όπλα τα πολεμικά γενήσονται εις άροτρα και δρέπανα**».

Όμως, δεν τελειώνουν όλα εδώ. Αφού θα πεθάνει μετά από 35 χρόνια βασιλείας, θα αναλάβουν τα τέσσερα παιδιά του, τα οποία θα φαγωθούν μεταξύ τους. Τότε «**βασιλεύσει γύναιον μιαρόν και αναίσχυντον εν τη επταλόφω**».

Αυτό απλά εκφράζει τον μισογυνισμό του καλόγερου που το γράφει. Θα φέρει την καταστροφή στην Πόλη. Μετά από λίγο, θα εμφανιστεί και ο...Αντίχριστος. Έπειτα η Κρίση.

Προφητεία αγίου Ταρασίου Κωνσταντινουπόλεως

Ο Ταράσιος έγινε πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως το 784. Με αυτόν, έκλεισε η πρώτη φάση της εικονομαχικής περιόδου, συγκαλώντας την Ζ΄ «οικουμενική» σύνοδο το 787. Σε αυτόν **αποδίδονται** «προφητείες» για την πτώση της Πόλης και την ανάκτησή της από τον άγιο βασιλιά, του οποίου δίνει το πρώτο και το τελευταίο γράμμα του ονόματός του.

Ωστόσο, όσοι τις επικαλούνται, δεν δίνουν κάποια παραπομπή σε πρωτογενή πηγή ή έστω σε δευτερογενή.

Ούτε ο Δ. Παναγόπουλος στο βιβλίο του «Άγιοι και σοφοί περί των μελλόντων να συμβώσι», ούτε οι θρησκευτικοί ιστότοποι που τις διαδίδουν, ούτε στο βιβλίο «Συλλογή διαφόρων προρρήσεων» του Στεφανίτζη, έκδοσης 1838. Αυτό είναι πολύ ύποπτο, αφού ξέρουμε πολύ καλά ότι όλοι αυτοί λειτουργούν απολογητικά και όχι επιστημονικά, αφού ο σκοπός τους είναι η υπεράσπιση της θρησκείας.

Ανατρέχοντας σε πηγές περισσότερο αξιόπιστες και αντικειμενικές, αφού είναι γραμμένες από ανθρώπους που σέβονται την επιστήμη τους βάζοντας στην άκρη τις προσωπικές τους θρησκευτικές πεποιθήσεις, δεν βρήκα κάποια αναφορά.

Συγκεκριμένα, ο πατρολόγος Παναγιώτης Χρήστου, αναφέρεται στον Ταράσιο Κωνσταντινουπόλεως στον πέμπτο τόμο της πατρολογίας του. Αναφέρεται στον βίο του και στα σωζόμενα έργα του, τα οποία είναι μετρημένα στα δάκτυλα. Πρόκειται για μια «Ανασκευή της συνοδικής αποφάσεως της Ιέρειας», δύο λόγους (ένας ενθρονιστήριος και ένας για την «Υπαπαντή της Θεοτόκου», και για έξι επιστολές. Πουθενά δεν αναφέρεται σε «προφητείες». Επίσης, οι συντάκτες της «Θρησκευτικής και Ηθικής εγκυκλοπαίδειας», πουθενά δεν αναφέρονται σε «προφητείες».

Όμως στα «Πρακτικά της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας», αναφέρεται: *«επ' ονόματι του ονομαστού οικουμενικού Πατριάρχου Ταρασίου φέρονται χρησμοί, συνοδευόμενοι πολλάκις και υπό ερμηνευμάτων. **Εκ των Ψευδοταρασιανών τούτων χρησμών...**» (τ. 3, σ. 8, 1938).*

Το κείμενο είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα για το πως ρήσεις μπορούν να γίνουν αντικείμενο **διαφόρων ερμηνειών**, αναλόγως το τι συμφέρει τον κάθε επίδοξο ερμηνευτή.

Ως παράδειγμα, θα αναφέρω τα αινιγματώδη που αναφέρονται σε αριθμούς και χρονικές μετρήσεις. Το κείμενο απόσπασμα το παίρνω από το βιβλίο του Στεφανίζτη...

«Εν ταις εσχάταις ημέραις, ο Μωάμεθ παροικήσει εν τη αυλή του Βύζαντος, και στήσει την βασιλείαν αυτού εν αυτή δύο νυχθήμερα και μίαν ημέραν και δις δύο ώρας νυχτερινάς, υπολοιπούσης της ημισείας ώρας» (σ. 68).

Σύμφωνα με την ερμηνεία που αναφέρεται στο βιβλίο, το παραπάνω άθροισμα ισοδυναμεί με 345 χρόνια. Τόσα χρόνια θα σταθεί η βασιλεία των Τούρκων. Τα δύο νυχθήμερα είναι 200 χρόνια, μια ημέρα ισοδυναμεί με 100 χρόνια, τέσσερις ώρες δείχνουν τέσσερις δεκάδες ήτοι σαράντα χρόνια, και η μισή ώρα είναι πέντε χρόνια. Το 1453 που έπεσε η Πόλη συν 345 έτη, μας κάνουν σύνολο 1798.

Ο Δ. Παναγόπουλος, στο δικό του βιβλίο του, βγάζει άλλα συμπεράσματα. Η βασιλεία των Τούρκων θα διαρκέσει 462 έτη και έξι μήνες. Και καταλήγει στο έτος 1916, τον πέμπτο μήνα. Τότε ο Μωάμεθ ο Ε΄ εγκαταλείπει την Πόλη.

Στο βιβλίο του Παναγόπουλου, υπάρχει μια υποσημείωση του εκδότη που λέει ότι οι υπολογισμοί στηρίζονται αυθαίρετα σε κάποιον αριθμό. Και παραθέτει μία ακόμα διαφορετική ερμηνεία, του μοναχού Λεόντιου. Αυτή καταλήγει στο...**2011**.

Βλέπουμε δηλαδή, ότι οι «προφητείες» είναι τόσο πολύ ξεκάθαρες, ώστε κάθε ανάγνωση και ερμηνεία να είναι διαφορετική! Σαφέστατος ο «Θεός».

Οι αρχικοί συντάκτες της «προφητείας», ήξεραν για τον Μωάμεθ, εφόσον γράφτηκε μετά. Όμως, το πότε θα πέσει, το άφησαν ανοιχτό, μιλώντας αφηρημένα και μην δίδοντας καθαρά κάποια χρονολογία. Το σίγουρο όμως είναι ότι έπρεπε όλα αυτά, μαζί με την έλευση του «άγιου βασιλιά», να είχαν συμβεί ήδη από την εποχή εκείνη, **ζώντος του Μωάμεθ του Πολιορκητή**. Εφόσον αναφέρεται στο συγκεκριμένο πρόσωπο και όχι σε άλλο.

Προφητεία εγχαραχθείσα επί του καλύματος του τάφου του Μ. Κωνσταντίνου

Πρόκειται για μια «προφητεία» που υποτίθεται ότι βρίσκεται χαραγμένη πάνω στο κάλυμμα του τάφου του πρώτου χριστιανού αυτοκράτορα, του Κωνσταντίνου.

Πέρα από το γνωστή αδυναμία των «προφητειών» που επιδέχονται πολλών ερμηνειών, υπάρχει ένα επιπρόσθετο πρόβλημα εδώ. Στο κάλυμμα δεν υπάρχουν λέξεις, αλλά γράμματα. Οι υποτιθέμενες λέξεις χωρίζονται με τελεία και κενό. Πρέπει να γίνει πρώτα η αποκρυπτογράφηση και μετά να δοθεί η ερμηνεία.

Ένα παράδειγμα για να γίνουν κατανοητά τα παραπάνω. Το εγχάραγμα αρχίζει έτσι: «*Τ. π τ. τ. ι δ τ. η. Β σ λ τ. Ιμλ.*», το οποίο αποκρυπτογραφείται κατά τους χριστιανούς ως εξής: «*Τη πρώτη της Ινδίκτου, η Βασιλεία του Ισμαήλ...*».

Σύμφωνα με το «χρησμολόγιο» που εξέδωσε ο Π. Δ. Στεφανίτζης το 1838, αφού πέθανε ο Κωνσταντίνος, θάφτηκε στον Ναό των Αγίων Αποστόλων, στην Κωνσταντινούπολη. Κάποιοι σοφοί άνδρες, «άγιοι και προορατικοί» σκάλισαν τα γράμματα αυτά. Η, μετά από χίλια και πλέον έτη, αποκρυπτογράφηση αποδίδεται στον Γεννάδιο Σχολάριο. Όμως δεν παρατίθεται καμία πηγή για τους ισχυρισμούς αυτούς. Δεν υπάρχει καμία μαρτυρία για την εν λόγω επιγραφή, ούτε κάποια απεικόνισή της. Οι τάφοι βεβηλώθηκαν τόσο από τους Φράγκους σταυροφόρους το 1204, όσο και από τους Τούρκους το 1453. Σήμερα σώζονται λίγοι σαρκοφάγοι, και εικάζεται ότι ένα μέρος από κάποια σαρκοφάγο ανήκει στον τάφο του Κωνσταντίνου.

Τα «Πρακτικά της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας», αποκαλούν τα γράμματα επί του μνημείου ως «δήθεν ευρεθέντα», και την συμπλήρωσή τους «αποδιδόμενη εις το Γεώργιον Γεννάδιον τον Σχολάριον» (τ. 3, σ. 19, 1938).

Δηλαδή, η Χριστιανική Αρχαιολογική Εταιρεία, εκφράζει αμφιβολίες τόσο για το αν υπήρχε πράγματι η επιγραφή, όσο και για το αν όντως ο Γεννάδιος έκανε την αποκρυπτογράφηση. Κατά πάσα πιθανότητα, είναι **μεταγενέστερη** εφεύρεση.

Ας δούμε όμως τι αναφέρει η επιγραφή, μετά την αποκρυπτογράφηση...

Τη πρώτη της Ινδίκτου η βασιλεία του Ισμαήλ ο καλούμενος Μωάμεθ μέλλει δια να τροπώση γένος των Παλαιολόγων την επτάλοφον κρατήσσει έσωθεν βασιλεύσει έθνη πάμπολλα κατάρξει και τας νήσους ερημώσσει μέχρι του Ευξείνου Πόντου ιστρογείτονας πορθήσει, τη ογδόη της Ινδίκτου Πελοπόννησον κατάρξει τη εννάτη της Ινδίκτου εις τα βόρεια μέρη μέλλει δια να στρατεύσσει τη δεκάτη της Ινδίκτου τους Δαλμάτας τροπώσσει πάλιν επιστρέψει έτι χρόνον τοις Δαλμάταις πόλεμον εγείρει μέγαν μερικόν τε συντριβήναι και τα πλήθη και τα φύλα συνοδοί των εσπερίων διά θαλάσσης και ξηράς τον πόλεμον συνάψουν και τον Ισμαήλ τροπώσουν. Το δε απόγονον αυτού βασιλεύσει έλαττον μικρόν ολίγον. Το δε ξανθόν γένος άμα μετά των πρακτόρων όλων Ισμαήλ τροπώσουν την Επτάλοφον επάρουν μετα των προνομίων. Τότε πόλεμον εγείρουν έμφυλον ηγριωμένον μέχρι της πεμπταίας ώρας και φωνή βοήσσει τρίτον στήτε στήτε στήτε. Μετά φόβου σπεύσατε πολλά σπουδαίως εις τα δεξιά τα μέρη άνδρα εύρητε γενναίον θαυμαστόν και ρωμαλέον τούτον έξετε δεσπότην. φίλος γαρ εμού υπάρχει και αυτόν παραλαβόντες θέλημα εμόν πληρούται

Ίνδικτος είναι «κύκλος 15 ετών, εκάστου τούτων **αρχομένου από Σεπτεμβρίου**» (Μέγα Λεξικό όλης της ελληνικής γλώσσης, Δ. Δημητράκου, τ. 7, σ. 3444).

Όλη η «πρόρρηση» είναι εσφαλμένη. Η πρώτη της ινδίκτου, δηλαδή η πρώτη μέρα του δεκαπενταετούς κύκλου που διαρκεί η κάθε ίνδικτος, είναι η πρώτη Σεπτεμβρίου. Η Πόλη όμως έπεσε στις 29 Μάιου. Ο Μωάμεθ δεν ήταν Ισμαηλίτης, δηλαδή Άραβας. Ήταν Οθωμανός Τούρκος. Αλλά τόσο εδώ όσο και αλλού, οι χριστιανοί ταυτίζουν το «Άραβας» με το «Τούρκος», **προσαρμόζοντας έτσι τις "προφητείες" στα γεγονότα.**

Όσον αφορά το γένος των Παλαιολόγων, η **ερμηνεία** επιτυγχάνει, εφόσον κατά

την εποχή εκείνη, η δυναστεία των Παλαιολόγων είναι στο προσκήνιο. Επίσης, η «επτάλοφος», δηλαδή η Κωνσταντινούπολη, δεν ελευθερώθηκε από το «ξανθό γένος». Στην πραγματικότητα, δεν ελευθερώθηκε ποτέ. Έκτοτε, είναι στην τουρκική επικράτεια. Σε αυτό το σημείο, οι χριστιανοί κάνουν ένα μεγάλο ερμηνευτικό άλμα, διότι τοποθετούν το «ξανθό γένος» σε μια εποχή μελλοντική που ακόμα δεν έχει έρθει, διακόπτοντας έτσι την ροή του εγχαραγμένου κειμένου, ακριβώς επειδή δεν επαληθεύτηκε.

Διομήδης

Πηγές

+

1. Βίβλος, «Β΄ Πέτρου επιστολή».
2. Βίβλος, «Δανιήλ».
3. Βίβλος, «Αποκάλυψη Ιωάννου».
4. Αθανάσιος ο Πάριος, «Απολογία Χριστιανική», εν Λειψία Σαξωνίας, 1805.
5. Ειρηναίος της Λυών, «Έλεγχος και ανατροπή της Ψευδωνύμου Γνώσεως», ΒΕΠΕΣ τ. 5, Αποστολική Διακονία.
6. Ιωάννης "Χρυσόστομος", «Περί της ασάφειας των προφητειών», ΕΠΕ τ. 1, Γρηγόριος Παλαμάς.
7. Ν. Καστρινάκης, «Εικονογραφημένοι χρησμοί Λέοντος του Σοφού», Α΄ μέρος, διδακτορική διατριβή Πανεπιστημίου Κρήτης.
8. Ν. Καστρινάκης, «Η ανανέωση της Βυζαντινής παράδοσης στα χειρόγραφα χρησμολόγια του 16ου αιώνα», άρθρο που παρατίθεται στον ΛΓ΄ τόμο της Αρχαιολογικής Εταιρείας, περίοδος Δ΄, 2012.
9. Ρ.Γ τόμος 107, «Βασιλέως Λέοντος του Σοφού χρησμοί», 1863.
10. Ρ.Γ τόμος 111, Νικηφόρου πρεσβυτέρου Κωνσταντινουπόλεως, «Βίος οσίου Ανδρέου», 1863.
11. Πρακτικά Χριστιανικής αρχαιολογικής εταιρείας, τόμος 3, 1938.
12. Αντώνης Διαμαντίδης, «Λεξικό των -ισμών», εκδόσεις Γνώση.
13. Γιάννης Κορδάτος, «Η κοινωνική σημασία της Ελληνικής επαναστάσεως του 1821», εκδόσεις Μάτι.
14. Κωνσταντίνος Σάθας, «Βιογραφίαι των εν γράμμασι διαλαμπάντων Ελλήνων», έκδοση 1868.
15. Κωνσταντίνος Σάθας, «Τουρκοκρατούμενη Ελλάς», εκδόσεις 1869.
16. «Θρησκευτική και Ηθική εγκυκλοπαίδεια», Α΄ τόμος, εκδόσεις Μαρτίνοσ.
17. «Θρησκευτική και Ηθική εγκυκλοπαίδεια», Η΄ τόμος τρίτο μέρος, εκδόσεις Μαρτίνοσ.
18. Το κείμενο του «Αγαθάγγελου» από τις εκδόσεις Σαλίβερος 1914.
19. Οστρογκόσκυ, «Ιστορία του Βυζαντινού Κράτους», Α΄ τόμος, εκδόσεις

Πατάκης.

20. Αστέριος Αργυρίου, «Το χρησμολόγιον του Νικολάου Παρπαρίγου εκ νήσου Λέσβου».

21. Νείλος Σωτηρόπουλος, «Η ερχομένη οξεία και δίστομος ρομφαία», Ι. Μονής Σίμωνος Πέτρας, 1966).

22. «Συλλογή διαφόρων προρρήσεων», Στεφανίτζης 1838.

23. Δ. Παναγόπουλος, «Άγιοι και σοφοί περί των μελλόντων να συμβώσι», 2008.

24. «Μέγα λεξικό όλης της Ελληνικής γλώσσης», Δ. Δημητράκου, τόμος 7.